

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie skazanego **K. C. (C.)**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 28 marca 2023 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie z dnia 12 grudnia 2022 r., sygn. akt Ko 28/22

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego we Wrocławiu z dnia 26 stycznia 2021 r. sygn. akt Sg 5/18

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 12 grudnia 2022 r. wydanym w Wojskowym Sądzie Okręgowym w Poznaniu odmówiono przyjęcia wniosku skazanego K. C. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego we Wrocławiu z dnia 26 stycznia 2021 r. sygn. akt Sg 5/18. Podstawą rozstrzygnięcia było nieuzupełnienie przez skazanego w terminie braku formalnego polegającego na sporządzeniu i podpisaniu pisma przez adwokata lub radcę prawnego.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł skazany. Wskazał w nim, iż nie zrozumiał kierowanego do niego wezwania. Podał, iż jego zdaniem brak formalny winien uzupełnić wyznaczony mu uprzednio obrońca z urzędu, który przedłożył

opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Stwierdził, iż nie miał jak w tym czasie znaleźć właściwego obrońcy, który usunąłby braki formalne wniosku.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zażalenie skazanego na uwzględnienie nie zasługuje.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. stwierdza jednoznacznie, że jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. W doktrynie oraz orzecznictwie obowiązek ten określany jest powszechnie jako przymus adwokacki, chodzi bowiem o to, by przedmiotowy wniosek opracował podmiot fachowy. Użyte w tym przepisie sformułowanie „powinien” jest równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji zawartego w nim nakazu. Złożenie więc wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego), nie może wywołać zamierzonego efektu w postaci wdrożenia postępowania wznowieniowego (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1153, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 13 września 2012 r., III KZ 67/12, Lex 1220908, 21 listopada 2012 r., IV KZ 65/12, Lex 1228644, 30 września 1996 r., V KZ 47/96, OSNKW 1996, Nr 11-12, poz. 88).

Niewątpliwie zatem skazany nie był uprawniony do osobistego wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania, podobnie nie przysługiwało mu prawo do kolejnego obrońcy z urzędu po złożeniu przez uprzednio wyznaczonego w dniu 3 listopada 2022 roku opinii o braku podstaw do sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie. W tym stanie rzeczy, brak formalny wniosku polegający na jego niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata mógł być usunięty przez skazanego tylko poprzez ustanowienie przez niego pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego z wyboru, gdyż został do tego prawidłowo wezwany w trybie art. 120 § 1 k.p.k.

Pismo skierowane do skazanego sformułowane zostało w sposób, który powinien być czytelny dla K. C. tym bardziej, że załączono do niego odpis

zarządzenia z dnia 16 listopada 2022 roku oraz odpis opinii dotychczasowego obrońcy z urzędu adw. K.B. o braku podstaw do wznowienia postępowania (k. 19-20, 22-23 akt Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. Ko 28/22). O tym, że zostało ono przez skarżącego w rzeczywistości właściwie zrozumiane świadczy choćby jego stwierdzenie zawarte w zażaleniu, iż nie miał możliwości wyznaczenia sobie obrońcy w ciągu 7 dni. Nawet jednak mylne zrozumienie adresowanego doń wezwania nie niwelowało konieczności uzupełnienia braku formalnego w terminie. W takiej sytuacji jedyną drogą do skutecznego złożenia wniosku było skorzystanie z pomocy obrońcy z wyboru, czego jednak skazany nie uczynił. Należy jednocześnie zauważyć, iż złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem, zatem może on to uczynić ponownie, przy czym wniosek taki musi zostać sporządzony i złożony przez ustanowionego adwokata lub radcę prawnego, o ile tenże obrońca uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą.

Z uwagi na fakt, iż podniesione w zażaleniu argumenty w istocie nie odnoszą się wprost do decyzji o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, toteż nie mogły stać się podstawą do uchylecia zaskarżonego zarządzenia. Mimo skierowania do żalącego się właściwego wezwania nie usunął on wskazanego mu wyrażnie braku formalnego, a zatem wydanie zaskarżonego zarządzenia było konieczne, co czyni skierowane w tej sprawie zażalenie niezasadnym.